

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 583/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Matejom Marhavým, Šafárikovo námestie 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 200/2019 z 30. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 200/2019 z 30. júla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného v konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) o zaplatenie sumy 24 500 € s príslušenstvom a sumy 10 500 € s príslušenstvom. Žalobcovia sa v konaní domáhali zaplatenia uvedených súm z titulu uzatvorenej dohody o doplatení ceny nehnuteľnosti z 25. októbra 2010 (ďalej len „dohoda o doplatení“). Podstatou dohody o doplatení bolo, že pokiaľ sťažovateľ v rámci dobrovoľnej dražby získa nehnuteľnosť draženú žalobcami, doplatí im rozdiel medzi vydraženou sumou a sumou 115 000 € v dvoch častiach (70 % rozdielu do 30 dní od udelenia príklepu a 30 % rozdielu po uvoľnení a odovzdaní nehnuteľnosti). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že *„Súdy nižšej inštalácie sa pri rozhodovaní o žalobe v zmysle vyššie uvedeného museli prejudiciálne zaoberať platnosťou Dohody o doplatení ceny, čo bola počas celého konania jediná sporná otázka.“*

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti stručne popísal priebeh konania, z ktorého vyplýva, že okresný súd vo veci najprv rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 41/2011 zo 16. apríla 2012 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Po podanom odvolaní však Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Co 257/2012 z 10. septembra 2012 (ďalej len „prvý rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu zamietol. Následne po podaní dovolania najvyšší súd prvý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Po vrátení krajský súd zrušil prvý rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Nasledujúci priebeh konania sa dá zhrnúť tak, že okresný súd ešte dvakrát (teda celkom trikrát) žalobe vyhovel, krajský súd rozhodol o zrušení a vrátení veci až napokon v poradí štvrtým uznesením sp. zn. 5 Co 248/2017 z 27. marca 2018 (ďalej len „uznesenie krajského

súdu“) prvoinštančný rozsudok potvrdil, pričom oznámil prehodnotenie svojho právneho názoru a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu.

4. Sťažovateľ proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie ako neprípustné odmietol. Sťažovateľ uviedol, že dovolanie uplatnil podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom ho odôvodnil tým, že *„Súdy nižšej inštalácie neposkytli žalovanému vôbec žiadne vysvetlenie, prečo sporná dohoda o doplatení... nemá byť neplatná z dôvodu svojho rozporu s ust. § 29 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách“*. V tejto súvislosti ako nesprávny postup krajského súdu sťažovateľ uviedol strohé konštatovanie krajského súdu o stotožnení sa s odôvodnením okresného súdu, pričom okresný súd na danú otázku neposkytol odpoveď. V nadväznosti na uvedené tvrdenie porušenie práv najvyšším súdom sťažovateľ vníma vo vyhodnotení tejto dovolacej námietky.

Za nepreskúmateľné a arbitrárne považuje sťažovateľ napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pretože *„... sa žalovaný prvý krát dozvedel až z odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu, že ním nastolená námietka rozporu právneho úkonu so zákonom [§ 29 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), pozn.] údajne nie je rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, pričom aj tento záver dovolacieho súdu nie je žiadnym spôsobom bližšie zdôvodnený.“*

5. Sťažovateľ zároveň uviedol, že dovolanie odôvodnil aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP a za odklon krajského súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu označil právnu otázku týkajúcu sa rozporu dohody o doplatení s dobrými mravmi. Sťažovateľ kritizoval rozhodnutie okresného súdu, na ktoré sa krajský súd odvolal tým, že spornú dohodu o doplatení a rozpor s dobrými mravmi posudzoval výlučne vo vzťahu ku skutkovým otázkam prípadu riešeného v náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 8. decembra 2010, a nie k všetkým skutkovým okolnostiam sťažovateľovho prípadu. V tejto súvislosti sťažovateľ označil ďalšie okolnosti prípadu, ktoré odôvodňovali

podľa jeho názoru rozpor dohody o doplatení s dobrými mravmi a ktoré okresný súd nezobral pri hodnotení vôbec do úvahy.

6. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol odložiť vykonateľnosť rozsudku krajského súdu. Návrh na odklad vykonateľnosti sťažovateľ odôvodnil intenzitou zásahu do jeho práv, ako aj zložitou sociálnou a finančnou situáciou zapríčinenou zlým zdravotným stavom.

Zároveň požiadal o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodnil nepriaznivou životnou situáciou, do ktorej sa dostal v dôsledku dlhotrvajúceho súdneho sporu.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom: *„Základne právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 200/2019 zo dňa 30.07.2020 porušené bolo.*

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 200/2019 zo dňa 30.07.2020 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odkladá sa vykonateľnosť právoplatného rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/248/2017 zo dňa 27.03.2018.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi priznané finančné zadost'učinenie vo výške 10.000 EUR...

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy...“

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

15. Sťažovateľ porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil v podstate tým, že najvyšší súd odmietnutím jeho dovolania rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany sťažovateľovi zo strany krajského súdu, ktorého rozsudok považuje za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený.

16. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

17. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. I. ÚS 593/2017, II. ÚS 423/2018).

18. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

19. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09).

20. Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa.

III.1 K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

21. Ako prvé sťažovateľ napadol uznesenie najvyššieho súdu, keď namietal nesprávne tvrdenie o neprípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ako aj v dovolaní tvrdil, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je nedostatočne odôvodnený z hľadiska uplatnenej námietky o rozpore dohody o doplatení s § 29 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Dá sa konštatovať, že optikou dovolacieho rozhodnutia sa sťažovateľ pokúšal spochybníť závery okresného súdu a ústavnú sťažnosť koncipoval ako „ďalšie odvolanie“. V záujme zachovania právnej istoty a preskúmania, či sťažovateľovo tvrdenie o neposkytnutí odpovede, resp. o oneskorenom poskytnutí odpovede na zásadnú otázku je z hľadiska ústavného prieskumu relevantné, ústavný súd dohľadal prostredníctvom portálu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu.

22. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu, argumentáciu v ňom uvedenú a rozhodnutia prvoinštančného súdu vrátane jeho argumentácie nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné konanie, ako aj odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia je jednak porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 327/2010, II. ÚS 433/2012, II. ÚS 409/2013, IV. ÚS 341/2012), a zároveň uvedené vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruiz Torija c. Španielsko; Georgiadis c. Grécko ; H. proti Belgicku, bod 53; Suominen proti Fínsku, bod 36; Helle proti Fínsku, bod 60), ktorú by § 420 písm. f) CSP mal rovnako reflektovať.

24. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k tvrdeniu o neplatnosti dohody o doplatení z dôvodu rozporu s § 29 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách uviedol, že „... *uvedená námietka nie je dôvodná, pretože súdy túto otázku neriešili, nebola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, na ktorej by založili svoje rozhodnutie*“.

25. Sťažovateľ s uvedeným vyhodnotením nesúhlasil a trval na tom, že šlo o podstatnú otázku, na ktorej založil krajský súd zrušujúce uznesenie sp. zn. 5 Co 66/2016 z 30. júna 2016 (išlo o tretie odvolacie rozhodnutie), pričom po vrátení veci sa okresný súd týmto právnym názorom neriadil (žalobe opäť vyhovel) a následne ani krajský súd vo svojom poslednom, potvrdzujúcom rozsudku nevysvetlil odklon svojho právneho názoru.

26. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu objasnilo skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto ústavný súd konštatuje, že je plne realizované právo na súdnu ochranu (m. m. I. ÚS 450/2017). Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zhrňujúc uviedol: „... *pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil nedostatky v postupe súdov nižších inštancií... a nevyplýva z nich taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.*“

Zároveň, pokiaľ ide o nerešpektovanie právneho názoru okresným súdom v otázke platnosti dohody o doplatení, je nutné odkázať na rozsudok okresného súdu, ktorý sa otázkou platnosti dohody o doplatení rozsiahlym a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal. Napokon konštatoval, že „*ani žalovaná strana nepreukázala, že by výslovne takáto úprava vzťahov medzi účastníkmi zmluvy akú dojednala bola nejakým právnym predpisom zakázaná*“.

Napokon ústavný súd zdôrazňuje, že v okolnostiach danej veci išlo o spor o zaplatenie konkrétnej sumy, na ktorú sa sťažovateľ zaviazal uzatvorením dohody o doplatení.

III.2 K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

27. Vo vzťahu k dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda odklonu krajského súdu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v otázke posúdenia platnosti dohody o doplatení z hľadiska dobrých mravov, najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „*Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ nesúhlasí s úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových*

okolností; konkrétne v súvislosti s nastolenou otázkou dobrých mravov uviedol, že súd prvej inštancie nebral do úvahy osobitné aspekty prejednávaneho sporu, ako je zrejmá vedomosť žalobcov o existencii ďalších exekučných záložných práv na nehnuteľnosti, neochota žalobcov vypratať nehnuteľnosť a podobne. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľ de facto namieta nesprávnosť skutkových zistení; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.“

28. Ústavný súd nad rámec uvedeného hodnotenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odkazuje na rozsudok okresného súdu, ktorý sa otázkou dobrých mravov v nadväznosti na platnosť dohody o doplatení zberal v bodoch 31 a 32 rozsudku, kde komplexne zhodnotil osobné, ako aj majetkové pomery v okolnostiach procesu uzatvárania dohody o doplatení medzi stranami sporu a vyvodil z nich záver o tom, že dohoda o doplatení v tomto konkrétnom prípade dobrým mravom neodporuje.

29. V okolnostiach danej veci s prihliadnutím na citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, ale aj poukazujúc na rozsudok okresného súdu, najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu napriek jeho stručnosti nemožno považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v občianskoprávných veciach).

30. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť konajúceho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž konajúce súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne

umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (II. ÚS 99/2019).

31. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nemajúci oporu v procesných kódexoch. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 68/2019).

32. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv a odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi (odloženie vykonateľnosti, finančné zadost'učinenie) sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu